

Arrest

nr. 232 705 van 17 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BERNARD
Louizalaan 2
1050 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 10 februari 2020 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 4 februari 2020.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMANN, die loco advocaat A. BERNARD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Congolese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in 1988 omwille van de tewerkstelling van haar vader, als minderjarige, samen met haar ouders naar België kwam.

Op 15 juli 1998 diene de ouders van de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming toe.

Op 29 september 2000 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. Tegen deze beslissing diene verzoekers ouders een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie. Bij beslissing van 12 oktober 2000 erkent de Vaste Beroepscommissie de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij en haar ouders.

Op 6 augustus 2018 trekt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij in. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad). Bij arrest van 13 augustus 2019 verwerpt de Raad het beroep.

Op 4 december 2019 neemt de minister bevoegd voor asiel en migratie de beslissing waarbij het verblijf van de verzoekende partij beëindigd wordt en haar een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt wordt. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Dit beroep is nog hangend.

Op 4 februari 2020 neemt de gemachtigde van de minister bevoegd voor asiel en migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: E. I.

voornaam: inconnu

geboortedatum: X

geboorteplaats: Kinshasa

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Op 05.10.2011 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 40 maanden gevangenisstraf met een proeftijd van 5 jaar met uitzondering van de helft door de rechtbank van Brussel voor inbreuken op de wetgeving tegen verdovende middelen.

Op 23.02.2015 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 40 maanden gevangenisstraf met een proeftijd van 3 jaar met uitzondering van 6 maanden door de rechtbank van Brussel voor inbreuken op de wetgeving tegen verdovende middelen. Op 26.10.2016 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van gevangenisstraf van 18 maanden met een proeftijd van 3 jaar door de rechtbank van Brussel voor inbreuken op de wetgeving op verdovende middelen en opstandigheid. Op 26.10.2016 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van en geldboete ter waarde van 210 euro en 3.000 euro door de rechtbank van Brussel voor inbreuken op de verkeerswetgeving. Op 07.04.2017 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van en geldboete ter waarde van 450 euro en een gevangenisstraf van 2 jaar door de rechtbank van Brussel voor inbreuken op de verkeerswetgeving. Op 17.05.2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van een geldboete ter waarde van 2.000 euro door de rechtbank van Brussel voor inbreuken op de verkeerswetgeving. Op 31.05.2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van een geldboete ter waarde van 240 euro en een gevangenisstraf van 1 jaar door de rechtbank van Brussel voor inbreuken op de verkeerswetgeving. Op 05.06.2018 heeft

betrokkene een veroordeling opgelopen van een geldboete ter waarde van 8.000 euro en een gevangenisstraf van 6 maanden door de rechtbank van Brussel voor inbreuken op de verkeerswetgeving.

Gezien het karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Op 04.12.2019 werd het verblijfsstatuut van betrokkene door de minister van asiel en migratie ingetrokken. Zodoende heeft betrokkene dan ook geen recht op verblijf meer op het Belgische grondgebied.

Betrokkene verklaart sinds 1986 in België te zijn. Dit gegeven wordt tevens bevestigd in zijn administratief dossier waaruit blijkt dat betrokkene op 3-jarige leeftijd naar België kwam. Zij het echter dat ondanks het feit dat betrokkene reeds meer dan 30 jaar in België verblijft, hij hiervan 11 jaar in een penitentiare instelling heeft gezeten. Ondanks het feit dat betrokkene inderdaad reeds lang in België verblijft en als gevolg van zijn lange verblijf banden ontwikkeld heeft in België, weegt dit bijgevolg niet op ten aanzien van de ernst van de schendingen van de openbare orde. Het blijkt bijgevolg niet dat deze banden van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vertegenwoordigt voor de openbare orde. Integratie veronderstelt bovendien ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

Het vluchtelingenstatuut dat betrokkene verkregen heeft op 12.10.2000 werd met diezelfde reden dan ook ingetrokken op 06.08.2018 op grond van artikel 55/3/1, §1er van de wet van 15 december 1980. Het recht op verblijf van betrokkene werd tevens ingetrokken op 04.12.2019, op grond van de wetswijziging van de verblijfswet geldende vanaf 29.04.2017 dat Dienst Vreemdelingenzaken toelaat het verblijfsrecht te beëindigen van personen die voor de leeftijd van 10 jaar in België toekwamen. Zij er tevens verwezen mag worden naar desbetreffende beslissing die reeds de afweging maakte tussen de integratie en sociale banden van betrokkene en de ernst van de schendingen van de openbare orde. Desbetreffende beslissing werd betekend aan betrokkene op 12.12.2019.

Betrokkene verklaart een duurzame relatie te hebben met C. H., tevens de moeder van zijn kinderen. Betrokkene woont tevens niet samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene verklaart tevens familie in België te hebben met name zijn ouders, broers en zussen. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige sibilings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden ". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Uit het administratief verslag blijkt tevens dat betrokkene twee kinderen op het Belgische grondgebied heeft: E. I. M. (°12.02.2007) et E. I. K. (23.01.2006). Het bestaan van een kind geboren op het Grondgebied, van 13 en 14 jaar oud, schoolgaand in België, geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Zij het bovendien zo dat verdere gegevens van desbetreffende kinderen niet terug te vinden zijn in betrokkene's administratief dossier. Daarnaast zijn zij niet woonachtend bij betrokkene maar bij bovengenoemde partner nl. C. H.. Een officiële regeling omtrent het bezoeksrecht bestaat niet. Ondanks dit feit heeft dit betrokkene niet belet zware inbreuken tegen de openbare orde te plegen en weegt dit bijgevolg niet op. Het blijkt dus niet dat deze banden van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vertegenwoordigt voor de openbare orde.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene familieleden heeft die legaal in België zouden verblijven, hem niet automatisch recht op verblijf. Daarnaast uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene Belgische familieleden heeft zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen

van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Immers, betrokkene kan met zijn familie een band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

□ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Op 05.10.2011 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 40 maanden gevangenisstraf met een proeftijd van 5 jaar met uitzondering van de helft door de rechtbank van Brussel voor inbreuken op de wetgeving tegen verdovende middelen.

Op 23.02.2015 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 40 maanden gevangenisstraf met een proeftijd van 3 jaar met uitzondering van 6 maanden door de rechtbank van Brussel voor inbreuken op de wetgeving tegen verdovende middelen. Op 26.10.2016 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van gevangenisstraf van 18 maanden met een proeftijd van 3 jaar door de rechtbank van Brussel voor inbreuken op de wetgeving op verdovende middelen en opstandigheid. Op 26.10.2016 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van en geldboete ter waarde van 210 euro en 3.000 euro door de rechtbank van Brussel voor inbreuken op de verkeerswetgeving. Op 07.04.2017 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van en geldboete ter waarde van 450 euro en een gevangenisstraf van 2 jaar door de rechtbank van Brussel voor inbreuken op de verkeerswetgeving. Op 17.05.2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van een geldboete ter waarde van 2.000 euro door de rechtbank van Brussel voor inbreuken op de verkeerswetgeving. Op 31.05.2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van een geldboete ter waarde van 240 euro en een gevangenisstraf van 1 jaar door de rechtbank van Brussel voor inbreuken op de verkeerswetgeving. Op 05.06.2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van een geldboete ter waarde van 8.000 euro en een gevangenisstraf van 6 maanden door de rechtbank van Brussel voor inbreuken op de verkeerswetgeving.

Gezien het karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.12.2019 dat hem betekend werd op 12.12.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Op 05.10.2011 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 40 maanden gevangenisstraf met een proeftijd van 5 jaar met uitzondering van de helft door de rechtbank van Brussel voor inbreuken op de wetgeving tegen verdovende middelen.

Op 23.02.2015 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 40 maanden gevangenisstraf met een proeftijd van 3 jaar met uitzondering van 6 maanden door de rechtbank van Brussel voor inbreuken op de wetgeving tegen verdovende middelen. Op 26.10.2016 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van gevangenisstraf van 18 maanden met een proeftijd van 3 jaar door de rechtbank van Brussel voor inbreuken op de wetgeving op verdovende middelen en opstandigheid. Op 26.10.2016 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van en geldboete ter waarde van 210 euro en 3.000 euro door de rechtbank van Brussel voor inbreuken op de verkeerswetgeving. Op 07.04.2017 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van en geldboete ter waarde van 450 euro en een gevangenisstraf van 2 jaar door de rechtbank van Brussel voor inbreuken op de verkeerswetgeving. Op 17.05.2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van een geldboete ter waarde van 2.000 euro door de rechtbank van Brussel voor inbreuken op de verkeerswetgeving. Op 31.05.2018 heeft betrokkene een

veroordeling opgelopen van een geldboete ter waarde van 240 euro en een gevangenisstraf van 1 jaar door de rechtbank van Brussel voor inbreuken op de verkeerswetgeving. Op 05.06.2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van een geldboete ter waarde van 8.000 euro en een gevangenisstraf van 6 maanden door de rechtbank van Brussel voor inbreuken op de verkeerswetgeving. Gezien het karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.12.2019 dat hem betekend werd op 12.12.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat hij niet is teruggekeerd naar Congo omdat hij daar niets heeft en zijn familie van Belgische nationaliteit zich hier bevindt. Het feit dat betrokkene familieleden heeft die legaal in België zouden verblijven, geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Congo een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart op 04.02.2020 aan PZ Vilvoorde-Machelen dat hij lijdt aan geheugenverlies. Zij het echter dat hij dit gegeven niet kan staven.

Betrokkene brengt tevens geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]"

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid inzake het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De verzoekende partij voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 8 en 13 van het EVRM en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van het principe van de “procedurale samenwerking” en van het redelijkheidsbeginsel. De verzoekende partij meent ook dat een manifeste beoordelingsfout werd begaan en dat de motieven van de bestreden beslissing tegenstrijdig zijn.

Het standpunt van de verzoekende partij

In een eerste onderdeel betoogt de verzoekende partij dat bij het nemen van de bestreden beslissing het de verwerende partij verplicht is om haar te informeren over de redenen van de bestreden beslissing, er een grondig onderzoek dient te gebeuren van de feiten, er rekening dient gehouden te worden met alle elementen van het dossier en er een realiteitstoets dient uitgevoerd te worden. De verzoekende partij is van mening dat *in casu* geen rekening gehouden werd met de aan haar opgelegde voorwaarden van de Strafvuiteringsrechtbank. De verzoekende partij preciseert dat zij een werkstraf in België dient uit te voeren en dat ze door een justitieassistente wordt opgevolgd. De verzoekende partij vervolgt dat ze haar werkstraf niet kan uitvoeren indien ze van het grondgebied verwijderd wordt. De verzoekende partij verwijst in dit verband ook naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en stelt dat de verwerende partij met alle elementen eigen aan het geval dient rekening te houden.

In een tweede onderdeel betoogt de verzoekende partij dat de motivering dat zij een gevaar voor de openbare orde zou kunnen uitmaken volledig gebaseerd is op haar veroordelingen van vóór april 2018. Er zou geen rekening gehouden zijn met de aard en de ernst van de feiten, de tijd verlopen sinds haar veroordelingen en zij zou nooit gedurende 11 jaar van haar vrijheid zijn beroofd. De verzoekende partij stelt dat ze slechts enkele maanden van haar vrijheid werd beroofd. In dit verband citeert de verzoekende partij ook uit het arrest van het Hof van Justitie van 11 juni 2015 met nummer C-554/3 en naar arresten van de Raad.

In een derde onderdeel betoogt de verzoekende partij dat er geen rekening werd gehouden met haar werkstraf en met haar minderjarige kinderen. De verzoekende partij stelt dat zij het hoederecht één week op de twee bezit over de kinderen. De verzoekende partij stelt dat er geen belangenafweging werd gemaakt. De verzoekende partij verwijst verder naar het feit dat zij op driejarige leeftijd naar België is gekomen, haar gehele leven in België heeft doorgebracht, haar gehele familie in België verblijft, er geïntegreerd is en de Belgische nationaliteit verworven heeft. De verzoekende partij betoogt dat zij geen banden meer heeft met haar land van herkomst en het manifest onjuist is dat zij zich zowel op sociaal als professioneel vlak zou kunnen integreren in haar land van herkomst. In dit onderdeel van het middel

ontwikkelt de verzoekende partij haar betoog op grond van rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Beoordeling door de Raad

Artikel 8 van het EVRM beschermt onder meer het recht op respect van het privéleven, maar definieert het begrip 'privéleven' niet, zoals verzoeker terecht opmerkt in zijn verzoekschrift. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). Het EHRM stelt wel dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "gevestigde vreemdelingen" ("immigrés établis") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaakt van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96).

In casu kan niet ter betwisting staan dat de verzoekende partij een privéleven leidt in België in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij, die thans 35 jaar oud is, is in België aangekomen in 1988 toen zij 3 jaar oud was ten gevolge van de tewerkstelling van haar vader. In navolging van het verzoek om internationale bescherming dat verzoekers ouders op 15 juli 1998 ingediend hebben erkent de Vaste Beroepscommissie bij beslissing van 12 oktober 2000 de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij en haar ouders. Op 6 augustus 2018 trekt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij in. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad). Bij arrest van 13 augustus 2019 verwerpt de Raad het beroep. Op 4 december 2019 neemt de minister bevoegd voor asiel en migratie de beslissing waarbij het verblijf van de verzoekende partij beëindigd wordt en haar een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt wordt. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Dit beroep is nog hangend. Bijgevolg heeft de verzoekende partij ongeveer 31 jaar legaal op het grondgebied gewoond. Het kan niet anders dan aanvaard worden dat de verzoekende partij hier een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen heeft opgebouwd. Dat verzoeker een privéleven leidt in België wordt ook niet betwist in de bestreden beslissing en in de nota van de verwerende partij.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dat gegeven wordt aan een langdurig verblijvende vreemdeling vormt een inmenging in diens recht op eerbiediging van het privéleven (EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, par. 46-49; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 63; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 46). In dat geval dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging in het privé- of gezinsleven van een persoon. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 53). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Kernvraag die zich in voorliggende zaak stelt is of de verwerende partij in een situatie die een inmenging vormt in het privéleven van de verzoekende partij, alle relevante gegevens waarover zij beschikte op een zorgvuldige wijze heeft betrokken in de afweging tussen enerzijds, het belang van de verzoekende

partij bij de uitoefening van haar privéleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij met betrekking tot het privéleven van de verzoekende partij dat: *“Betrokkene verklaart sinds 1986 in België te zijn. Dit gegeven wordt tevens bevestigd in zijn administratief dossier waaruit blijkt dat betrokkene op 3-jarige leeftijd naar België kwam. Zij het echter dat ondanks het feit dat betrokkene reeds meer dan 30 jaar in België verblijft, hij hiervan 11 jaar in een penitentiare instelling heeft gezeten. Ondanks het feit dat betrokkene inderdaad reeds lang in België verblijft en als gevolg van zijn lange verblijf banden ontwikkeld heeft in België, weegt dit bijgevolg niet op ten aanzien van de ernst van de schendingen van de openbare orde. Het blijkt bijgevolg niet dat deze banden van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vertegenwoordigt voor de openbare orde. Integratie veronderstelt bovendien ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plagen van strafbare feiten.*

[...]

Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM.”

Uit deze motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij stelt dat de verzoekende partij gedurende elf jaar in een penitentiare instelling heeft gezeten. In het verzoekschrift betwist de verzoekende partij dit en stelt dat ze enkele maanden in de gevangenis heeft gezeten. Ter staving hiervan legt ze een *“attestation de détention”* neer. Noch uit voormeld stuk noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij gedurende elf jaar in een penitentiare instelling heeft gezeten. Uit de stukken van het administratief dossier van 23 juli 2011 tot 5 oktober 2011 in een penitentiare instelling heeft verbleven waarna zij tot een gevangenisstraf van 40 maanden veroordeeld werd waarvan vijf jaar met uitstel voor het deel dat de helft van de hoofdgevangenisstraf overschrijdt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij van 4 mei 2017 tot 21 juni 2017 in een penitentiare instelling verbleven heeft. Voorts heeft de verzoekende partij er nogmaals verbleven van 17 november 2017 tot 26 april 2018, maar er is eveneens sprake van 21 dagen strafonderbreking. Uit de bestreden beslissing blijkt niet waarop de verwerende partij zich steunt om te stellen dat de verzoekende partij gedurende elf jaar in een penitentiare instelling heeft verbleven. In de belangenafweging die in de bestreden beslissing gemaakt wordt in het licht van artikel 8 van het EVRM, wordt de totale duur van verzoekers verblijf in het Rijk afgewogen ten aanzien van een verblijf van elf jaar in een penitentiare instelling. Bijgevolg steunt de bestreden beslissing niet op een correcte feitenvinding. De bestreden beslissing faalt dus een zorgvuldige belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM en is dus *prima facie* strijdig met deze bepaling en met de aangehaalde zorgvuldigheidsplicht.

De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat hij enkel nagaat of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637). De Raad kan *in casu* ook niet uitsluiten, gelet op de lange duur van verzoekers legaal verblijf, de verwerende partij tot een andere beoordeling van verzoekers privéleven was gekomen indien ze uitgegaan was van de correcte duur van diens verblijf in een penitentiare instelling.

Het betoog in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

De Raad dient dan ook de verzoekende partij *prima facie* bij te treden waar zij aanvoert dat het bestreden bevel zonder termijn voor vrijwillig vertrek in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM.

Het middel is, in de aangegeven mate, ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar de bestreden beslissing *prima facie* een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM, zoals besproken in het middel. Aan de derde voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is eveneens voldaan.

3.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te worden bevolen van het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. RYCKASEYS